

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 002138 12 Кж 4
Бања Лука, 20.12.2012. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као председника вијећа, Драгомира Миљевића, и Горане Микеш, као чланова вијећа, уз учешће записничара Мире Мачкић, у кривичном предмету против оптуженог М. Х., због кривичног дјела тешког убиства из члана 149. став 1. тачка 6. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката С. М. из Д., изјављеној против пресуде Окружног суда у Добоју број 13 0 К 002138 12 К од 03.10.2012. године, у сједници вијећа којој су присуствовали републички тужилац Витомир Солдат, оптужени и његов бранилац, донио је дана 20.12.2012. године

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог М. Х. и потврђује пресуду Окружног суда у Добоју број 13 0 К 002138 12 К од 03.10.2012. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 002138 12 К од 03.10.2012. године, оптужени М. Х. је оглашен кривим због кривичног дјела тешког убиства из члана 149. став 1. тачка 6. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и за то дјело осуђен на казну затвора у трајању од 20 (двадесет) година.

На основу члана 44. став 1. КЗ РС, оптуженом је у изречену казну урачунато вријеме проведено у притвору од 11.06.2012. године, па надаље.

Ослобођен је дужности накнаде трошкова кривичног поступка на основу члана 99. став 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС).

Оштећена А. Т. је са имовинско правним захтјевом на основу члана 108. став 3. ЗКП РС у цјелини упућена на парницу.

Против те пресуде благовремено је изјавио жалбу бранилац оптуженог због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни. Жалба

предлаже да се побијана пресуда укине и предмет врати на поновно суђење првостепеном суду или преиначи у правној оцјени дијела на начин да се оптужени огласи кривим за кривично дјело нехатног лишења живота, или да се преиначењем те пресуде у одлуци о казни оптуженом изрекне мања казна.

Одговор на жалбу није поднесен.

На сједници вијећа бранилац је изложио жалбу, остао код навода и приједлога из жалбе, а оптужени је ту жалбу подржао.

Републички тужилац је предложио да се жалба браниоца оптуженог одбије, као неоснована.

Разматрајући спис, побијану пресуду и жалбу, одлучено је као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога.

Жалба браниоца у основу побијања пресуде због битне повреде одредаба кривичног поступка указује да је учињена битна повреда из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС, а то образлаже наводима да је првостепени суд одбио приједлог одбране за извођење доказа вјештачењем по тиму вјештака из Неуропсихијатријске Клинике С., како би се по ставу ове жалбе на несумњив начин утврдило да ли је оптужени био у стању схватити значај дјела и управљати својим поступцима.

Изнесени приговор по оцјени овога суда није основан. Побијана пресуда је дала ваљано образложење на страни шест зашто је тај приједлог одбране одбијен. Оно се своди на наводе да је одбрани у току главног претреса омогућено унакрсно испитивање вјештака неуропсихијатра др В. К. из чијег налаза и мишљења произлази да је оптужени био смањено способан да схвати значај дјела и управља својим поступцима. То образложење прихвата и овај суд из разлога што је вјештак неуропсихијатар налаз и мишљење дао на основу увида у спис, прегледа оптуженог обављеном у КПЗ Д., при чему је цијенио и налазе и мишљење психолога Љ. С. Одбрана на главном претресу није презентирала никакву медицинску документацију за оптуженог, која би могла указати на сумњу у способност оптуженог да схвати значај дјела и могућност управљања својим поступцима. Стога одбијањем приједлога одбране да се тај доказ изведе није повријеђено право на одбрану, нити је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС.

Није повријеђен ни кривични закон на штету оптуженог када су радње описане у изреци побијане пресуде правно квалификоване као кривично дјело тешког убиства из члана 149. став 1. тачка 6. КЗ РС, јер је побијана пресуда ваљано образложила све чињенице и околности из којих произилази правилан закључак да је оптужени то дјело и учинио. Залагање жалбе, да се преиначењем пресуде у правној оцјени дјела радње оптуженог правно квалификују као кривично дјело нехатног лишења живота, није основано.

Чињенично стање је утврђено потпуно и правилно. Оно се заснива на доказима оптужбе изведеним на главном претресу на које се побијана пресуда позива у образложењу. То су прије свега исказ А. Т., мајке оштећене, записник о

увиђају, скица лица мјеста и фотодокументација, записника о судско медицинском прегледу и обдукцији леша оштећене, коју је извршио специјалиста судске медицине др Љ. Ц., те други докази на које се у образложењу позива побијана пресуда. Све те доказе је побијана пресуда оцијенила на начин прописан у одредби члана 295. став 2. ЗКП РС и таквом оцјеном, коју и овај суд сматра правилном, извела коначан закључак да је оптужени у вријеме, на начин и под околностима описаним у изреци те пресуде учинио кривично дјело тешког убиства из члана 149. став 1. тачка 6. КЗ РС.

Стога су приговори жалбе упућени чињеничној основи побијане пресуде, неосновани.

Жалбом се пресуда побија и због одлуке о казни.

За кривично дјело тешког убиства из члана 149. став 1. тачка 6. КЗ РС прописана је казна затвора најмање десет година или казна дуготрајног затвора. Побијана пресуда је оцјенила све олакшавајуће и отежавајуће околности од којих у смислу члана 37. КЗ РС зависи да ли ће казна бити већа или мања, те правилном оцјеном тих околности закључила да се сврха кажњавања из члана 28. КЗ РС може остварити само осудом на казну затвора у трајању 20 (двадесет) година, а не мањом казном. Приговор жалбе да је побијана пресуда цијенила као отежавајућу околност упорност и свирепост и да је оптужени раније злостављао оштећену, а да се те околности не могу оцијенити као отежавајуће, јер су оне садржане у правној квалификацији тешког убиства, по оцјени овога суда није основан. Ово због тога, што у ситуацији када се код правне квалификације тешког убиства стиче више кфалификаторних околности, а за правну квалификацију дјела је довољно да постоји само једна од тих околности (у овом случају лишење живота дјетета), онда се упорност и свирепост могу узети као отежавајућа околност при одмјеравању казне.

Стога су изнесени приговори жалбе браниоца неосновани.

Због свега тога и овај суд налази да се мањом казном од изречене не може остварити сврха кажњавања како са аспекта опште (генералне), тако и посебне (специјалне) превенције.

Из свих наведених разлога жалба браниоца оптуженог није основана, па је ту жалбу ваљало одбити на основу члана 327. ЗКП РС и првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Мира Мачкић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић